

[Boligministeren]

Så bliver der rejst spørgsmålet, om der er gjort en indsats for at få mere ud af Boligselskabernes Landsbyggefond. Det kan jeg svare bekræftende på. Jeg nævnte også i mit første indlæg, at det var tilfældet, og jeg vil gerne citere:

»Jeg må endvidere pege på, at sådan som garantiordningen blev udformet, har jeg ikke haft mulighed for at afkræve Landsbyggefonden mere end 30 mio. kr. i forbindelse med indfrielse af garantierne, selv om der er gjort forsøg herpå. Tilsvarende gælder andre kreditorer.«

Jeg vil gerne understrege, at jeg gerne havde set, at Boligselskabernes Landsbyggefond havde tilbudt at betale et større beløb, da det stod klart, hvor stort et tab staten ville blive påført som følge af garantiforpligtelsen. Jeg har derfor også i forbindelse med de forhandlinger, som har været ført med kreditorerne og Landsbyggefonden, tilkendegivet over for Landsbyggefonden, at jeg fandt det rimeligt, om fonden betalte en større andel end de 30 mio. kr., men jeg har ikke haft mulighed for at gennemtvinge dette synspunkt.

Med henblik på at begrænse statens tab ved garantiordningen har jeg på tilsvarende måde i forbindelse med de forhandlinger, der har været ført med kreditorerne, forsøgt at overtale dem til at nedskrive fordringerne mod staten, men heller ikke dette synspunkt har jeg haft mulighed for at komme igennem med. Og jeg skal gentage, at juridisk har staten heller ingen mulighed for at undgå at betale det fulde garanti-beløb.

Så skal jeg til allersidst fjerne en, tror jeg, lille myte i spørgsmålet om denne grundpriskonsulent, vurderingskonsulent, eller hvad han nu bliver betegnet som. Jeg tror, at ikke mindst hr. Kim Behnke, som har siddet i Folketingets Finansudvalg, har et godt kendskab til netop den funktion, som denne virksomhed er udtryk for. Det findes i ganske mange aktstykker beskrevet, at »Told- og Skattestyrelsens« eller »Statsskattedirektoratets«, som det hed i sin tid, eller »Boligministeriets grundpriskonsulent fra Statsskattedirektoratet har oplyst. . .«, eller hvad det nu kan være. Det er den konsulent, som en række forskellige statslige organer bygger på: Overfredningsnævnet, Ligningsrådet og en række andre, og det er altså også den konsulent, som er anvendt i Boligministeriet i en række sammenhænge.

Kim Behnke (FP):

Lad mig starte med at gøre opmærksom på, at grunden til, at vi i Fremskridtspartiet har valgt at begære dette aktstykke, som sagen jo drejer sig om, til behandling her i folketings-salen, netop var at få mulighed for at få denne åbne diskussion om indholdet af aktstykket, om indholdet af garantiforpligtelsen, frem for blot at have en behandling i Folketingets Finansudvalg, der jo som bekendt foregår bag lukkede døre. Vi synes nemlig, det er overordentlig vigtigt at få fuld offentlighed omkring disse 547 mio. kr., som staten altså den 31. december skal udbetale, såfremt man vælger at vedtage aktstykket.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi mener, det ganske enkelt er groft, at man fra statens side skal ud og betale over en halv milliard kroner.

Vi vil i løbet af de næste 14 dages tid her i Folketinget blive præsenteret for, hvordan man på finansloven for 1992 vil have besparelsesforslag inden for dette og hint. Vi ved, at regeringen har fremsat besparelsesforslag på ældreområdet, på sygeområdet osv. Man skal de pågældende steder spare nogle millioner her og nogle millioner dér, og samtidig med at man gør det, er man altså parat til at kaste disse 547 mio. kr. ud til et aldeles meningsløst formål.

Jeg fristes til i den forbindelse at minde om, hvad CD's daværende ordfører på sagen, fru Mimi Jakobsen, sagde, nemlig at når CD støttede det, så var det udtryk for god vilje, og det var ikke, fordi man ønskede at kaste gode penge efter dårlige penge, men det er unægtelig det, man kommer til at gøre nu.

Det hele har sit udgangspunkt i de nok så såkaldte glade 1960'ere, hvor man fra boligselskabernes side syntes, at nu skulle man rigtig slå til søren; man havde kæmpevisioner om, hvordan man skulle bebygge det halve Danmark med almennyttige og sociale boligbyggerier, og derfor styrtede man omkring og købte grunde op for lånte penge.

Vi har i dag fået bekræftet, at det var en henvendelse fra den daværende Handelsbanken til Boligministeriet, der afstedkom denne sag, simpelt hen fordi man fra pengeinstituttets side var blevet utryg ved, om man nogen sinde fik sine penge igen. Man går så ind og benytter sig af denne Boligministeriets grundpriskonsu-